

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 11 maja 1998 r

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSN	- H. Ciepla
Sędziowie:	SN	- Z. Strus
	SN	- Z. Świeboda (spraw.)

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 1998 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa [...] „U.” w C.

przeciwko [...] „T.” Spółce Cywilnej [...] w A.

o wznowienie postępowania

na skutek kasacji pozwanych

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 października 1997 r., sygn. akt I ACr [...]

p o s t a n a w i a:

**uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.**

U Z A S A D N I E N I E

Postanowieniem z dnia 28 października 1997 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę [...] „T.” Spółki Cywilnej [...] z A. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa [...] „U.” w C. zakończonej prawomocnym wyrokiem częściowym Sądu Wojewódzkiego w B. z dnia 30 maja 1994r. i prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 listopada 1994 r. Sąd Apelacyjny uznał skargę za niedopuszczalną. Wymieniony w tej skardze środek dowodowy w postaci

wydanego skarżącym przez Urząd Patentowy świadectwa ochronnego nie może być uznany za nowy środek dowodowy w rozumieniu art. 403 § 2 kpc. Przepis ten bowiem stanowi, że żądanie wznowienia postępowania można uzasadnić powołaniem się na późniejsze wykrycie takich okoliczności lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Użyty w art. 403 § 2 kpc termin „wykrycie” może się odnosić jedynie do tego, co już istniało w momencie zamknięcia rozprawy. Natomiast wskazany w skardze środek dowodowy powstał już po zamknięciu rozprawy.

W kasacji, opartej na podstawach wymienionych w art. 393¹ pkt 1 i 2 kpc [...] „T.”, działając przez pełnomocnika radcę prawnego, wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia i o przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Trafnie Sąd Apelacyjny wywiódł co do uznania środka dowodowego za „nowy” w rozumieniu art. 403 § 2 kpc. W kasacji jednak skarżący podniósł, na co nie zwrócił uwagi Sąd Apelacyjny, że prawo do znaku towarowego istniało już w chwili zamknięcia rozprawy i to z mocy art. 11 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 5, poz. 17 ze zm.) począwszy od dnia 10 lipca 1992 r. Świadectwo ochronne z dnia 15 stycznia 1997 r. jedynie potwierdza istnienie od dnia 10 lipca 1992 r. tego prawa.

Okolicznością faktyczną w rozumieniu art. 403 § 2 kpc jest więc prawo do znaku towarowego istniejące od dnia 10 lipca 1992 r. Świadectwo ochronne jest więc tylko wyrazem tej okoliczności.

Skoro Sąd Apelacyjny nie rozważył powyższej okoliczności, przeto należało zaskarżone postanowienie uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania (art. 393⁸ § 2, 393¹³ § 1 kpc.).